

Livie mě občas zve do Lán

3.1.2011 Týden str. 42 Rozhovor

Marie Frajtová Knihovna Václava Havla

Získat souhlas divadelní heroiny a někdejší první dámy DAGMAR HAVLOVÉ k obsáhlejšímu novinářskému rozhovoru je poslední dobou takřka nemožné. Tentokrát svolila hlavně díky tomu, že jí TÝDEN předem zaslal velmi nekonfliktní otázky a přistoupil na dialog vedený pouze písemně.

BÝVALÁ PRVNÍ DÁMA:

* V březnu jde do kin film *Odcházení*. Jaké "odcházení" pro vás bylo v životě nejbolestnější? Třeba loučení s rolí první dámy?

Nejbolestivější pro mě bylo loučení s tatínkem.

* Vrátila jste se na divadelní jeviště i před filmové kamery. Co pro vás znamená herectví?

Herecká profese pro mě jistě je srdeční záležitostí, ale dovedu si představit život i bez ní. Už jsem to zažila. Momentálně se těším na roli Roxany v *Cyranovi z Bergeraku* a na spolupráci s režisérem Vladimírem Morávkem.

* Jste opět členkou Divadla na Vinohradech, kam jste nastoupila už v roce 1979. Pohlídali vám tam "vaše" místo v šatně?

Ano, od této sezony jsem opět členkou souboru, který znám přes třicet let, a to samozřejmě už něco znamená. V šatně mám skvělou společnost Dany Kolářové, Simony Postlerové a Jany Malé. A vždycky i něco dobrého od našich garderobiérek. Občas jim „nadávám“, že mě budou mít na svědomí, až se nevejdou do kostýmu (zde vložila D. H. doušku „smích“, pozn. red.). Můj muž má svůj existenciální domov, jak s oblibou říká, na Hrádečku, já ve vinohradském divadle.

* O roli Ireny v dosud poslední manželově hře *Odcházení* jste prohlásila, že je psána "pro vás, nikoli o vás". Přesto, propašoval **Václav Havel** do úst Ireny nějakou vaši skutečnou repliku?

Možná propašoval, možná ne. To je spíš otázka pro mého muže. Já ctím autora i režiséra.

* Manželův filmařský debut se natáčel ve východočeském městečku Česká Skalice. Herecká sestava byla komorní, navíc z velké části složená z vašich přátel. Jak se to natáčení lišilo od jiných?

Lišilo se asi náročností. A ještě k tomu jsme točili v létě, zrovna když byla ta největší vedra. A po celou dobu natáčení nade mnou navíc visel i jistý Damoklův meč v podobě Václavova zdraví.

* A na co budete vzpomínat?

Vzpomínat budu na úžasný a velmi profesionální tým. A určitě taky na zkoušení s Josefem Abrhámem. Protože oba máme potřebu pracovat se scénářem v časovém předstihu, probíhalo před natáčením u nás v nadaci.

* Od roku 1997 se věnujete charitě. Můžete jednoduše shrnout, co vám to dává?

Obohacuje mě o zkušenosti, o porozumění problémům druhých. A přináší to do mého života značnou dávku pokory i uspokojení. Práce pro druhé je pro mě zároveň i prací na sobě.

* V prosinci jste opět pořádala Mikulášský bazar. Na co šel výtěžek?

Mikulášský charitativní bazar se konal letos už pošesté. Jeho hlavním cílem je poskytnout neziskovým organizacím možnost prezentovat pod jednou střešou svoji práci a tím podpořit jejich vzájemný kontakt a spolupráci, a samozřejmě nabídnout v předvánoční atmosféře výrobky z

chráněných dílen a dětských domovů. Výtěžek putuje zpět organizacím, které je vyrobily, naše Nadace VIZE 97 jej směřuje na sbírkový účet sociálního projektu Fond porozumění.

* Do vaší kampaně propagující bezplatné preventivní vyšetření rakoviny tlustého střeva se zapojila řada slavných osobností. Zvedl se tím zájem o příslušné prohlídky?

Projekt to byl a stále je velmi náročný, ale rozhodně stojí za to. Díky němu je dnes test na okultní čili skryté krvácení do stolice poukazující na možný nádor tlustého střeva či konečníku běžnou součástí preventivních lékařských prohlídek a pro osoby starší padesáti let je jednou za dva roky zdarma.

* Má to nějaký reálný vliv?

Podle lékařských statistik se právě díky tomuto testu každý rok u nás podaří zachránit tři tisíce lidských životů a výskyt rakoviny tlustého střeva a konečníku se v naší republice v poslední době výrazně snížil. Dokonce jsme ve výskytu této nemoci vzhledem k počtu obyvatel klesli na druhé místo za Maďarsko. Nicméně je před námi ještě velký kus práce. Musíme pokračovat v osvětě a upozorňovat lidi na možnost jednoduchého testu a hlavně je povzbuzovat, aby se nebáli o něj požádat, pokud jim ho nenabídne jejich lékař sám.

* Co vás čeká v nejbližší době?

Je toho opravdu hodně. Několik náročných představení Marie Stuartovny, řada schůzek v rámci mých pracovních povinností v nadaci, divadle a ve správních radách, kterých jsem členkou. I když jsem tyto aktivity musela zásadně omezit, stále docházím do správní rady Akademie múzických umění či do etické komise České lékařské komory, protože si těchto členství velmi vážím. A pak je tu také **Knihovna Václava Havla**, kterou jsem spoluzaložila a která je stále ještě ve stadiu zrodu, a tak vyžaduje poměrně velkou pozornost. A samozřejmě se také snažím užívat si svou vnučku. A když se k tomu všemu připočtou vánoční přípravy (rozhovor vznikl v čase adventu, pozn. red.), tak mohu říct, že se opravdu nenudím.

* Dům v Portugalsku, který jste si s manželem pořídili, jste před pěti lety prodali. Trávíte teď volný čas opět na Hrádečku?

Jak jsem už říkala, pro Václava je Hrádeček existenciálním domovem. Rád jezdí napřed, aby mě mohl uvítat svým excelentním lečem a skleničkou dobrého červeného. Možná umí i jiná jídla, ale spíš vařím já.

* Co dalšího tam děláte?

Zdědila jsem po tatínkovi spolu s jinými vlastnostmi i jakousi zručnost a „fortelnost“. Takže pokud oprava nevyžaduje odborníka, udělám to sama a ráda. Dokázala jsem si už poradit s řadou opravdu namáhavých zahradnických i stavebních úprav, rozhodně se toho nebojím.

* O vašem manželovi bylo již mnohokrát řečeno, že je velmi pečlivý až pedantský, má rád věci v pořádku a na svém místě. Jak jste se s tím sžila?

Jsem v tomto stejná jako můj muž, i když mám svůj maximalismus propracovaný do menších detailů. Mám ráda pořádek na pracovním stole, srovnané věci ve skříních, čisto v kuchyni a nesnáším nakřivo pověšené obrazy (opět „smích“, pozn. red.).

* Jak se dnes díváte na své působení v roli první dámy? Co vám dalo a vzalo?

To by vydalo na knihu. Toto období mělo pro mě svá pozitiva i negativa, ale rozhodně mě posunulo dál.

* Zejména začátky pro vás musely být krušné. Co vás tehdy drželo nad vodou?

Láska k manželovi.

* Jistého veřejného uznání se vám dostalo za péči o manžela v době jeho závažných zdravotních problémů v letech 1997 a 1998. Pomohlo vám to tehdy trochu?

Vůbec jsem o tom v té době takto nepřemýšlela.

* Vztah **Václava Havla** a Václava Klause je, diplomaticky řečeno, rezervovaný. Ale co vy a Livia Klausová? Jste si lidsky bližší než vaši manželé?

Občas mě paní Livie pozve do Lán a já ji na představení. Naposledy byla v Divadle na Vinohradech na Marii Stuartovně. Náš vztah je, řekla bych, žensky spiklenecký.

* Hodně s manželem cestujete, kam nejraději?

Tam, kde je dobrá atmosféra a kamarádi, třeba do Brna nebo na Slovensko. Anebo tam, kde dojde naplnění moje záliba v historii a umění - do Londýna, do Florencie, do New Yorku...

* Řekla byste o sobě, že jste vlastenka?

Jsem, rozhodně jsem. Vlastenectví je slovo, kterému se dnes spíše vyhýbáme, ale já si pořád myslím, že je to pojem živý a že by živým měl také zůstat.

* Co byste chtěla zvládnout v roce 2011?

Nedávám si žádné cíle a předsevzetí, ale nejsem ani člověk bloudící. Mám představu o tom, jak by měl můj život vypadat dál. Chtěla bych pokračovat v charitativní práci, hrát divadlo, ale taky bych chtěla trávit víc času s rodinou. Je toho dost, co bych chtěla zvládnout.

Dagmar Havlová (57)

Narodila se v Brně, kde také absolvovala herectví na JAMU. Od roku 1979 je členkou pražského Divadla na Vinohradech. Proslavily ji role ve filmech Holky z porcelánu (1974) a Holka na zabití (1975), hrála také v Dědictví aneb Kurvahošigutntag (1993). Mezi její nejvýraznější divadelní role patří Jana v Anouilhově Skřivánkovi, Kateřina ve Zkrocení zlé ženy, Lady Macbeth či titulní postavy v Gazdině robě a Královně Kristině; na jeviště se vrátila v roce 2005 po osmileté pauze. V lednu 1997 se provdala za tehdejšího prezidenta **Václava Havla**, v témže roce založila nadaci VIZE 97. Z prvního manželství má dceru Ninu (34).